

Sygn. akt X C 3698/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., wniósł o zasądzenie od pozwanego T. B. kwoty 1.791,84 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwany był związany z (...) Finanse Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umową kredytu gotówkowego/pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 20 lipca 2015 r. Mimo upływu terminu spłaty pozwany nie wywiązał się z przyjętych zobowiązań i nie spłacił w terminie umówionych rat kredytu. Wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do zapłaty, co okazało się bezskuteczne. Ostatecznie wypowiedział on umowę przy zachowaniu terminu wypowiedzenia. Data wymagalności niespłaconego kredytu/pożyczki przypada na dzień 16 lutego 2016 r. Pismem z dnia 13 czerwca 2018 r. pozwany został poinformowany o przeniesieniu przysługującej przeciwko niemu wierzytelności na rzecz powoda i wezwany do spłaty zadłużenia na rzecz nowego wierzyciela. Całkowite zadłużenie z powyższego tytułu, uwzględniające wszelkie dokonane przez pozwanego wpłaty na dzień wniesienia pozwu wynosi 1.791,84 zł. Składa się na nie: kwota 773,40 zł. należności głównej, tj. niespłaconego kapitału, kwota 32,00 zł. z tytułu odsetek umownych i 352,50 zł. z tytułu odsetek umownych i karnych, naliczonych przez zbywcę do dnia 01 marca 2018 r., kwota 633,94 zł. z tytułu kosztów windykacji.

Pozwany, T. B., nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany T. B. zawarł z (...) Finanse Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 20 lipca 2015 r. umowę pożyczki gotówkowej. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 800,00 zł., całkowity koszt pożyczki – 24,08 zł., a łączne zobowiązanie do spłaty – 1.479,88 zł. Czas trwania umowy określono na 30 tygodni. Pozwany potwierdził otrzymanie kwoty 800,00 zł. w postaci czeku.

(dowód: umowa pożyczki k. 20v-21)

W dniu 13 kwietnia 2018 r. (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zawarli umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były istniejące, wymagalne i niewymagalne wierzytelności pieniężne, przysługujące zbywcy od dłużników z tytułu zawartych pożyczek, spłacanych tygodniowo, określone w załączniku nr 4 do umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 9-10)

Powód w dniu 11 września 2018 r. wygenerował elektronicznie z bazy danych O. wyciąg z listy dłużników, dotyczący T. B. o identyfikatorze dłużnika (...), zawierający informację o umowie cesji z dnia 13 kwietnia 2018 r., jej stronach i dokumentach księgowych, dotyczących zadłużenia, w postaci dokumentu nr (...) oraz kwocie do zapłaty, wynoszącej 773,40 zł.

(dowód: wyciąg z listy dłużników k. 19.)

Pismem z dnia 13 czerwca 2018 r., kierowanym do pozwanego, powodowy Fundusz wezwał go do zapłaty kwoty 1.772,77 zł., informując, że należność wynika z niezapłaconych dokumentów, wyszczególnionych w załączniku nr 1, a wierzytelność została nabyta w drodze przelewu od (...) Finanse Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

(dowód: przedsądowe wezwanie do spłaty k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu dochodzone roszczenie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, zaoferowanych przez powoda, w postaci dokumentów, które nie były kwestionowane.

Powodowy Fundusz wywodzi swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności, zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 13 kwietnia 2018 r., na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanego.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Podnieść również należy, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 13 kwietnia 2018 r., stwierdzono jedynie ogólnie, że (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelewa na rzecz nabywcy – powodowego Funduszu wierzytelności pieniężne, określone w załączniku nr 4 do umowy. W ww. umowie brak jest jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanego.

Nie można było zdaniem Sądu uznać, że dowodem na nabycie dochodzonej wierzytelności są wyciąg z listy dłużników i wezwanie do zapłaty z dnia 13 czerwca 2018 r. Zostały one sporządzone przez samego powoda, a więc nie mogły stanowić dowodu na powyższą okoliczność.

Jeżeli chodzi o wyciąg z listy dłużników, wygenerowany elektronicznie z bazy danych O., stwierdzić należy, że wygenerowane elektronicznie pisma, nie zawierające podpisu, nie mogą być uznane za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Elementem konstytutywnym dokumentu prywatnego i urzędowego jest m.in. podpis. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym jako „inny środek dowodowy”, przewidziany w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Brak jednak podstaw do uznania, że oświadczenie, zawarte w takim wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Ten środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. B. Kaczmarek-Templin, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2008, nr 5, str. 248 i nast.; D. Szostek, M. Świerczyński, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2007, nr 17, str. 935 i nast.)

W sprawie istotne było również to, że powód wywodzi swe roszczenie z umowy pożyczki oznaczonej nr (...), zaś przedłożona umowa pożyczki z dnia 20 lipca 2015 r. nie zawiera jakiegokolwiek oznaczenia. Przede wszystkim jednak umowa pożyczki przedłożona została w kserokopii. W postępowaniu, opartym na dokumencie prywatnym, źródłem wiadomości jest – zgodnie z art. 245 k.p.c. – zawarte w nim i podpisane oświadczenie. Stąd dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i opatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast

bez takiego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Za ugruntowane należy uznać stanowisko, zgodnie z którym niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeśli natomiast pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono również podstawą przeprowadzenia dowodu. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z 29.03.1994 r., III CZP 37/94, w postanowieniu z 27.08.1998 r., III CZ 107/98 i z 18.10.2002 r., V CKN 1830/00, w wyroku z 06.11.2002 r., I CKN 1280/00)

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza w sprawach rozpoznawanych w trybie postępowania uproszczonego. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie.

Powód nie sprostał obowiązkowi udowodnienia nabycia wierzytelności wobec pozwanego, a w konsekwencji swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Nie udowodnił też istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. Od powyższego obowiązku nie zwalnia treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w razie braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30).

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Agnieszka Brzoskowska